

[Rytter.]

er dog udelukkende den syge; de kan ikke blande Hensynet til de sunde ind i Bedømmelsen af, om vedkommende skal blive paa Hospitalet eller ikke. Ministeren har nu netop pointeret, at det heller ikke er Mening; det ærede Medlem var inde paa, at det kunde ogsaa komme til at spille en Rolle, men det er altsaa forkert. Det ærede Medlem sagde i Omtalen af Lægeerklæringerne, at det var et stort Ansvar at gaa imod, hvad Lægerne har udtalt. Ja, det er et stort Ansvar, og derfor kan vi heller ikke tænke os, at Domstolene vil gøre det, medmindre man har andre Lægeerklæringer, og det er netop den store Betyggelse, at Sagen dér kan blive undersøgt fra alle Sider.

Vi ældre, som har oplevet de to berømte — eller berygtede — Tilfælde i Slutningen af Halvfemserne, med Tvangsindlæggelserne paa Kommunehospitalet, vil saa meget som muligt kæmpe for, at Spørgsmaalet kan bringes frem for Domstolene. Det ærede Medlem sagde, at hvis disse Sager virkelig kunde bringes frem for Domstolene, vilde det virke deprimerende. Ja, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at der under alle Omstændigheder bliver gjort Indsigelse, Spørgsmaalet bringes jo frem for Justitsministeren. Hvorfor skulde det dog være mere deprimerende, at Spørgsmaalet kommer frem for Domstolene? Tværtimod tror jeg, at det, der vil virke deprimerende, er, at de syge ved, at de bliver indespærret, og at de ikke har nogen Udsigt til at komme ud foreløbig, fordi de ikke kan faa det almindelige Defensorat, som kan finde Sted for Domstolene, men ikke for Justitsministeriet.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) var inde paa, at hvis Sagen skulde forelægges for Domstolene, vilde der gaa noget i Stykker i Patientens Tillid til Lægen; men samme Betragtning kan anføres, naar Sagen forelægges for Justitsministeren. Derfor synes jeg, den Betragtning er forkert.

De to ærede Medlemmer bruger stadig det Udtryk: Naar man er sindssyg. Men det er netop det, Spørgsmaalet staa paa: Er vedkommende sindssyg i den Forstand, at han skal blive ved at være indespærret? Hvis vi var klar over, at han var sindssyg, var der ingenting at diskutere. Men det er Spørgsmaalet: Hvor skal det afgøres, om han er saadan syg? Og vi mener altsaa, det skal ske ved Domstolene.

Den højtærede Minister udtalte, at vi havde forskellig Opfattelse af, hvad man

forstod ved Hastværk. Ministeren vil lægge Mærke til, at det, jeg talte om, var ikke Hastværk eller det hurtige Tempo, men at vi nu staa med en Kommission, som snart vil afgive Betænkning, og saa var det, jeg tillod mig at sige, yderst spagfærdigt som altid over for den højtærede Minister: Var det saa ikke rimeligt, at de Spørgsmaal blev behandlet sammen?

Den højtærede Justitsminister omtalte dernæst Lægeerklæringernes større eller mindre Vidtløftighed og Lægernes Udtalelse om, at de ikke vil blive saa vidtløftige, hvis de skal fremlægges for Domstolene. Jeg forstaaer ikke denne Betragtning, thi paa det Tidspunkt, da Lægerne afgiver deres Erklæringer, aner de jo ikke, om det er til Brug for Domstolene eller for Administrationen. I Spørgsmaal om Umyndiggørelse eller andre Spørgsmaal, der skal frem for Domstolene, kommer Erklæringen frem dér. I Spørgsmaal som det, vi kæmper om her, kommer den frem for Administrationen. Den højtærede Minister er bekendt med Tilfælde, hvor Erklæringer, der er afgivet til Brug for Administrationen, er kommet frem for Domstolene, f. Eks. i Skilsmisssager. Men den højtærede Justitsminister ved jo, at det, Lægerne er kede af, er, at de vil faa Masser af Besøg af de sindssyge. Men skal vi tage Hensyn til, at Lægerne bliver generet, fordi de afgiver en Erklæring? Den højtærede Minister og jeg, som er udsat for Klager fra Folk, naar vi har truffet en eller anden Afgørelse, maa finde os i, at Folk kommer op og taler med os om det. Det gaar meget godt. Hvorfor skal Lægerne saa være fritaget for det, naar de i Embeds Medfør har afgivet en Erklæring? Den højtærede Minister har, saa vidt jeg ved, faaet Sager tilstillet fra Byretten, hvoraf det fremgaar, at det, Lægerne klager over, er, at Patienterne hjemsøger dem saa mange Gange senere. De Folk, som i Embeds Medfør afgiver en Erklæring, maa tage de dermed forbundne Ulemper, ogsaa Risikoen for at blive udsat for hyppige Besøg af vedkommende. Jeg tør saa trygt sige det til Ministeren, fordi jeg ved, at han har tilstrækkelig Erfaring netop paa dette Punkt.

Den højtærede Minister svarede mig ikke paa et Spørgsmaal. Den højtærede Minister lagde i sit første Foredrag stor Vægt paa, at naar Sagen kom frem for Domstolene, kom der Udskrifter, men det gjorde der ikke, naar den kom frem for Administrationen. Maa jeg ikke gøre Ministeren bekendt med Loven af 2. Februar 1866. Ja, Ministeren kender den lige saa